I чужому научайтесь, Свого не цурайтесь... Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City N.J. 07303 (201) 434-0237 434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку: (212) BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 219. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 29-го ЛИСТОПАДА 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 29, 1972 No. 219. VOL. LXXIX.

ВІДБУЛАСЯ ПЛЕНАРНА СЕСІЯ СФУЖО, СТЕФАНІЯ САВЧУК ОБРАНА НА ГОЛОВУ; ОЛЕНА ЛОТОЦЬКА — ПОЧЕСНА ГОЛОВА

Філядельфія. — Минулої суботи і неділі, 25 і 26-го листопада, тут в авдиторії школи св. Йосафата відбулася Пленарна Сесія Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, в результаті якої схвалено відповідні резолюції та обрано нову Управу, яку очолила діюча досі голова та почесна голова Організації Українок Канади пані Стефанія Савчук. Пані Олену Лотоцьку найменовано на почесну голову СФУЖО. У Сесії, яку відкрила пані Савчук, взяли участь репрезентантки жіночих організацій з американського й европейського континентів, між ними відомі та провідні діячки не тільки в жіночих організаціях, але і в загально-громадському житті. Під час сесії, крім формальностей і звідомлень складових організацій, вислухано доповіді пань Ірини Павликовської, Уляни Целевич та Іванни Рожанківської. Між схваленими резолюціями є рішення, щоб 1973-ий рік проголосити Ювілейним Роком СФУЖО з нагоди її 25-річчя. В рямках Сесії в суботу 25-го листопада відбувся бенкет, що ними проводили пані Володимира Ценко і Христя Кульчицька. У мистецькій програмі бенкету виступали солістка Марія Ясінська-Мурована із Пенсильвенійської опери, якій акомпаніював на фортепіяні Іван Дулик, та піяністка Марія Гафткович і челіст Володимир Третяк. Слово виголосила новообрана голова пані Стефанія Савчук. На бенкеті ряд привітів та представлено почесних гостей, між ними пані Ізідору Борисову, сестру Лесі Українки. Український Народний Союз репрезентували заступниця головного предсідника пані Марія Душник та головний касир мгр Уляна Дячук. У бенкеті взяло участь біля 300 гостей.

Новообрана Управа СФУЖО

Стефанія Савчук (Канада) — голова; містоголови: Лідія Бурачинська (Союз Українок Америки), д-р Марія Квітковська (Український Золотий Хрест - Америка), Уляна Целевич (Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України - Америка), д-р Стефанія Потоцька (Ліга Українських Жінок Канади), мгр Ярослава Зорич (Об'єднання Жінок Канади), Марія Солонинка (Об'єднання Жінок Ліги Визволення України - Канада), Валентина Воропай (Об'єднання Українських Жінок Англії), Ольга Горачук (Об'єднання Українських Жінок Бразилії) та Софія Ваврик (Союз Українок Австралії); секретарки: Володимира Ценко і Стефанія Бернадин (ЗСА), Марія Сірота (Канада); касир — Наталія Даниленко (ЗСА).

ДОПОВІДЬ ПРО УНІЮ

Вінніпеґ. — Заходами Братства Українців Католиків, БУК, у залі Катедри св. Володимира й Ольги відбудеться 6-го грудня о 8-ій вечора доповідь мгр Сергія Мухина на тему „Унія і Уніяти". На доповідь запрошено також православних, щоб взяли участь у її прослуханні та потім у спільній дискусії.

УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ В ГАРВАРДІ

На встановлення трьох катедр потрібно	$1,800,000.00
Останньо вплинуло	$ 13,380.00
Досі зібрано разом	$1,426,428.00
ДО КІНЦЯ ЦЬОГО РОКУ ЩЕ ТРЕБА ЗІБРАТИ	$ 373,572.00

Більші пожертви надіслали такі громадяни і організації Клівленду і околиць:

д-р Павло Омельський — 1,200.00 дол., Надя і д-р Микола Дейчаківські — 1,000.00 дол., Люіза і д-р Євген Омельські — 1,000.00 дол., Ляриса і д-р Ярослав Музичка (сто дол. замість квітів на свіжу могилу сл. п. д-ра Михайла Шкільника), Кентон, Огайо — 300.00 дол., Микола Гірняк — 300.00 дол., д- Микола Грушкевич — 300.00 дол., інж. Ярослав Сидір — 300.00 дол., Амер.-Українська Культурна Фундація — 250.00 дол., Семен Крісьлатий — 250.00 дол., д-р Лонгин Шанковський — 250.00 дол., д-р Євген Бойчук — 200.00 дол.

По 100.00 дол. зложили такі громадяни і організації Клівленду і околиць: Марія і Олександер Адамович, Петро Байко, Ростислава Бачинська, д-р Володимир Біленецький, Ольга і Василь Бик, Наталія і Олександер Блашків, Лев Боровець, Софія і Тарас Бурий, Михайло Василишин, Петро Венгрин, мгр Адам Вовк, Іван Будкевич, о. Степан Ганкевич, інж. Микола Голіян, Володимир Головатий, Галина й Олександер Гутник, Тамара Гутник, Степан Дармограй, Стефанія і Володимир Дідошак, д-р Богдан Дубас, о. Тарас Дурбак — Акрон, Анна і Максим Задойний, Едвард Заяць, Іван Жига, Юрко Іванега, Микола Кавка, Микола Капітанець, Михайло Кігічак, Олександер Ковальчук, Катерина (Рузя) і Михайло Колодій, Григорій Крісьлатий, д-р Іван Кулик, д-р Михайло Кулик, Яків Лащук, д-р Вітольд Левицький, Дмитро Ліницький, д-р Григорій Ліпський, Степан Лупів, Віктор Лютий, Петро Лютий, Михайло Мадараш, Андрій Молин - Мак, проф. д-р Теодор Мацьків, Василь Мельник, Марко Мельничин, Василь Міськів, Дмитро Мирон, Михайло Моцьо, Василь Мудрак, Евстахій Нанашко, Наталія Олійник (замість квітів на могилу покійного мужа), Третій Відділ ООЧСУ в Клівленді, о. Микола Павлишин, д-р Родіон Палажій, д-р Богдан Панчак, Л. і Володимир Паньків, Марія й Іван Пасічник, Уляна Пасічник, Іван Райніш, Ольга і д-р Теодор Решетило — Лайма, Огайо, Іван Римар, д-р Леонід Романовський, Еліза і Михайло Рудий, д-р Юрій Русин, д-р Мира і Леон Сагайдак, Стефанія і Василь Сікора, Павло Скіт, Іван Снігур, д-р Іван Стадник — Акрон, Зоряна і Василь Степанюк, Володимир Сторожинський, Люба і Дмитро Струс, Гелен Тарнавська, д-р Михайло Тимків, Оксана й інж. Роман Трешньовський, Василь Федун, Люба і Михайло Філяк, д-р Олександер Чернів, Володимир Шипка, Антін Яцишин.

Пожертви на Центр Українських Студій в Гарварді можна відтягати від оподаткування.

Чеки виставляти на Ukrainian Studies Fund та пересилати на адресу: Harvard University, Room 208, 1737 Cambridge Street, Cambridge, Mass. 02138.

През. Ніксон заповів проведення змін на становищах секретаря оборони та житлового будівництва й розбудови міст

Вашингтон. — Зміни в республіканській адміністрації, про які говорено від часу закінчення виборів, почалися резиґнаціями Джорджа Ромні та Мелвіна Лерда. Джордж Ромні був секретарем житлового будівництва та розбудови міст, а Мелвін Лерд — секретарем оборони. Інформуючи про пляновані зміни на пресовій конференції, президент Ніксон заявив, що упродовж найближчих трьох тижнів його кабінет буде повністю реорганізований і що наступлять значні зміни в штабі дорадників Білого Дому. Президент Ніксон повідомив також, що ані Джон Конналі, ні губернатор Рокефеллер не погодилися увійти до його кабінету. Як можна було сподіватися, през. Ніксон заповів зменшення кількости службовців в Білому Домі, керуючися засадою, що у майбутньому треба буде краще виконувати завдання з меншою кількістю людей. Що важливіше, Президент заповів, що у його плянах є, щоб „члени кабінету були у ближчому контакті з Білим Домом і, очевидно, з президентом". Як відомо, у минулих чотирьох роках ці контакти були відносно обмежені й окремі секретарі не мали надто багато нагод бути у безпосередньому контакті з Президентом. У своїй пресовій конференції президент Ніксон досить багато уваги приділив питанню характеру своєї адміністрації на наступних чотири роки, підкреслюючи, що „уряд мусить бути чутливий на вимоги населення", а також, що він буде протидіяти нормальній тенденції „котитися вниз" у випадку адміністрації, яку переобрано на другий реченець у виборах. На думку Президента, при відповідному розплянуванні праці і при наявності конкретної і позитивної програми, така адміністрація має всі можливості успішно діяти і може розраховувати на значні успіхи. Основне, говорив Президент, це не задовілятися статус кво, а діяти під кутом необхідних змін, зокрема таких змін, яких очікують американці. Американський народ переобрав республіканську адміністрацію не тому, що він згоджується з існуючим станом, а в переконанні, що власне республіканська адміністрація має всі дані потрібні зміни в країні перевести.

Прем'єр П'єр Трудо провів основні зміни у складі канадського уряду

Оттава. — П'єр Е. Трудо, канадійський прем'єр міністрів, поінформував про досить ґрунтовну реорганізацію свого кабінету, що знайшло свій вислів у покликанні нових міністрів та у змінах на 18 становищах. Ці значні зміни були зумовлені програною лібералів в останніх федеральних виборах 30 жовтня, в яких Ліберальна партія здобула всього 109 місць у 264-особовому парляменті, втративши 38 посольських мандатів. Реорганізований кабінет має 20 членів, з яких тільки 12 належали до попереднього кабінету. На посаді міністра закордонних справ залишився далі Мічелл В. Шарп. Інформуючи про зміни на пресовій конференції, Трудо сказав, що ці зміни „віддзеркалюють" лекцію, яку Ліберальна партія і він особисто дістали в часі виборів. Трудо заявив, що він хоче „правити у спосіб, якого собі бажає населення Канади і щоб воно побачило, що ми зрозуміли його голос у виборах". На думку Труда в новому кабінеті зґуртовані люди, які мають найкращі кваліфікації виконувати визначені їм функції. Як відомо, головними проблемами, які заважили на висліді виборів в Канаді, була справа безробіття, оподаткування, зріст коштів прожитку, а також справа надмірного і зусильного підвищування статусу французької мови і канадців французького походження.

НТШ вшановує пам'ять Лева Лепкого

В першу річницю смерти журналіста і письменника Лева Лепкого—Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗСА і Дирекція Філологічної Секції влаштовують Наукову Конференцію, яка відбудеться в суботу 2 грудня ц. р. о годині 5-ій веч., в залі Українського Інституту Америки, 2 Схід 79 вулиця в Ню Йорку. Конференцію відкриє проф. д-р В. Лев, який з черги виголосить доповідь на тему „Літературна сильветка Лева Лепкого". Чергові доповіді виголосять: д-р С. Ріпецький — на тему „Лев Лепкий і Українське Січове Стрілецтво", ред. М. Островерха — на тему „З Левом Лепким — спогад" і ред. Р. Купчинський — на тему „Спомини про Льоня Лепкого". З нагоди цієї Конференції відбудеться виставка пам'ятко-вих матеріялів про Лева Лепкого. Конференція призначена для ширшого загалу громадянства.

Професор д-р Петро Стерчо обраний членом Сенату Дрексел університету

Проф. д-р Петро Стерчо

Професора д-ра Петра Стерча обрано 20 жовтня ц. р. на члена Сенату Дрексел університету на дворічну каденцію. Цей Сенат складається з 14-ти членів, а всіх членів Сенату вибирають усі професори університету таємним голосуванням шляхом балотування. Усіх професорів університет нараховує біля 360.

До Сенату вибирають від поодиноких коледжів організаційної системи Дрексел університету. Проф. П. Стерчо вибрано від коледжу Бизнес Адміністрейшен, де він викладає політичну економію. У виборах проф. Стерчо вибрано до свого противника великою більшістю, бо майже 3 до 1. В урядуванні як член Сенату уліймов проф. д-р П. Стерчо від 1 листопада 1972 р. У рямках Сенату проф. П. Стерчо є головою Комісії для прав і обов'язків членів професорського збору. Сенат Дрексел університету є речником усіх професури, зокрема у справах академічної та бюджетової політики.

(Закінчення на стор. 4-ій)

Президент Ніксон і Роджерс нараджувались з Кіссінджером про В'єтнам

Вашингтон. — Президент Ніксон відбув в минулий понеділок нову нараду з своїм асистентом для справ крайової безпеки Генрі Кіссінджером про можливості замирення у В'єтнамі. Газети звертають увагу, що відколи Кіссінджер вернувся з Парижу в минулу суботу після шестиденних нарад з представниками Північного В'єтнаму, Президент і Кіссінджер перевели вже три наради впродовж трьох днів. Кіссінджер відвідав теж у минулий понеділок державного секретаря Вілліяма Роджерса і мав із ним теж довгу розмову про ту саму справу. В найближчу неділю Г. Кіссінджер відлетить знову до Парижу на дальші наради з Ле Дуком То, світе комуністичним контрпартнером. З урядових кіл заявлено пресі, що песимістичні заваги на тему ніби невдачі тих американсько-комуністичних переговорів про В'єтнам позбавлені ґрунту, при чому вказується на факт, що Ле Дук То не відлетів з Парижу до Ганою, а перебуває у столиці Франції у вичікуванні на поворот туди Кіссінджера і продовжування з ним розмов. Мовляв, Г. Кіссінджер не зажадав повної зміни узгідненого в жовтні цього року тексту договору про перемир'я, а тільки з'ясування різних сумнівних пунктів того договору, при чому найбільшу труднісь становить справа дальшого перебування на території Південного В'єтнаму реґулярних військ Північного В'єтнаму. В цьому тижні президент Ніксон прийме персонального висланника президента Південного В'єтнаму Нгуєна Ван Тіє, Нгуєна Фу Дюка, але виключається зустріч президента Ніксона із самим Нгуєном Ваном Тіє. Американські газети заповідають, що після нової серії розмов Кіссінджера з в'єтнамськими комуністами у Парижі, Кіссінджер або його заступник генерал Александер Гейґ знову полетить до Сайґону, щоб дістати згоду від названого вище південно-в'єтнамського президента, але виключається, щоб той президент міг остаточно відкинути компроміс, до якого дійде Кіссінджер з в'єтнамськими комуністами.

Почалися переговори між ЗСА та Кубою

Вашингтон. — Державний департамент поінформував, що переговори між ЗСА та Кубою в справі договору щодо повітряного піратства почалися 25 листопада. Адміністрацію ЗСА в переговорах репрезентує швайцарський амбасадор в Гавані, з яким мав зустріч міністер закордонних справ Куби Равль Роа Гарсія. Державний секретар одержав вже від швайцарського амбасадора звідомлення зі зустрічі разом з проєктом договору, що його передав уряд Куби і цей проєкт американські чинники тепер студіюють. В оцінці Державного секретаріяту кубинські вимоги є „поміркованими".

Відбулася конференція УІТ та УСІ в Ню Йорку

Ню Йорк. (амм) — В п'ятницю 24 листопада ц. р. в залі УВАН відбулася, о год. 5:30 Наукова Конференція Нюйоркської Клітини Українського Історичного Товариства (УІТ) та Українського Соціологічного Інституту (УСІ). Проводив проф. д-р Олександер Домбровський. Перший доповідач з Денверу, проф. д-р Богдан С. Винар, член УІТ, основник Українського Академічного Видавництва — інформував про переведені обстеження, чи і які треба залишають у чужинецькому культурному, зокрема науковому, світі видані на поселенні чи в Україні відкові праці. Важливу ролю грає тут фахове графічне оформлення книжки, і в дальшому автори і якість праці. Багато значить репутація видавництва і ведений ним контакт з відборцями. Другий доповідач, д-р Степан Ріпецький, член УІТ і УСІ — обмежив свою доповідь про історіографію Листопадового Перевороту тільки до совєтських праць. В цих працях пишуть про переворот, або як про намагання „буржуазних націоналістів" добути владу для гноблення селян і робітників, або зводять переворот до повстання робітників в Дрогобичі „проти панів". Виклад третій доповідач д-р Роман Дражньовський, член УСІ, доказував на багатьох прикладах, яке значення має картографічна документація (мапи, атляси, карти) для ведення солідних наукових дослідів, або (в неґативному розумінню) для проведення певних політичних цілей. Присутні мали змогу оглянути велику карту України видану востаннє Українським Соціологічним Інститутом за редакцією д-ра Романа Дражньовського о (фундатор Братство Броди Лев).

Юрій Вірт одержав журналістичне відзначення і нагороду

Вашингтон. — Наймолодший член редакції „Свободи" та стипендист Українського Народного Союзу в журналістиці Юрій Вірт одержав відзначення і нагороду в програмі річних журналістичних нагород фундації Вілліяма Рандольфа Герста. Юрій Вірт є тепер на третьому році студій журналістики в Ню Йоркському Університеті та в згаданій програмі крайового засягу здобув п'яте місце і $225.00 стипендії, як також таку саму суму для його університету. Під час минулих вакацій Юрій Вірт з доручення його університету працював як практикант у найбільшому щоденнику Ню Джерзі „Нюарк Івнінг Ньюз" який опісля перестав виходити. Під час тієї праці він виконував обов'язки редакційного репортера і теперішню нагороду одержав за його звідомлення про відомі сходження молодої дівчини Доен Крамер.

Юрій Вірт

Програму журналістичних нагород для молодих адептів журналістики переводить щорічно згадана Фундація Герста у співпраці з Американською Асоціяцією Шкіл і факультетів Журналістики із головною метою заохотити студентів коледжів і університетів до найкращих досягнень в журналістиці.

Ігор Калинець засуджений на 3 роки... ув'язнення. — З України вивозять всіх політичних в'язнів

Ігор Калинець із своєю дружиною Іриною Стасів-Калинець

Гельсінки (УІС „Смолоскип"). — Тут одержано вістку, що молодий поет Ігор Калинець був засуджений в першій половині листопада 1972 року на 3 роки ув'язнення (а згідно з другою неперевіреною вісткою — на 5 років ув'язнення і 3 роки заслання). Його судили за статтею 187-1 Карного Кодексу УРСР („Поширювання завідомо неправдивих вигадок, що порочать радянський державний і суспільний лад"). Суд над Ігорем Калинцем відбувся у Львові три місяці після його арешту. Ігор Калинець народився 1939 р. в Ходорові, Західня Україна. В 1961 р. закінчив філологічний факультет Львівського університету. Працював у Державному Архіві у Львові. Його вірші були друковані у київських і львівських журналах і газетах. В 1966 р. вийшла з друку перша збірка його віршів „Вогонь Купала". Згодом появилися три збірки по-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ЗАКІНЧУЄТЬСЯ ПІДГОТОВА ДО 7-ОЇ СЕСІЇ УНРАДИ

Мюнхен. — „Бюлетень Українського Інформаційного Бюра" повідомляє, що 11 листопада 1972 р. відбулося спільне засідання Президії і Виконавчого Органу Української Національної Ради, на якому президент УНР в екзилі М. А. Лівицький оголосив декрет про скликання 7-ої Сесії УНРади, згідно з рішенням її Президії з 22-го липня ц. р., на 16 грудня ц. р. Відкриття Сесії відбудеться 16 грудня о год. 10 вранці. Голова В.О. С. Довгаль склав звіт з діяльности Виконавчого Органу за час від останнього засідання Президії, а член ВО д-р Т. Леонтій повідомив про технічні підготування до Сесії. Головна Виборча Комісія затвердила обраних 15 членів УНРади з Громадського сектора. Президія УНРади рішила висловити подяку Головній, Окружній і місцевим Виборчим Комісіям за успішне переведення виборів. Не всі фракції УНРади подали до цього часу призвища своїх членів, що братимуть участь у 7-ій Сесії. Доручено керівникові ресорту внутрішніх справ виготовити на схвалення Сесією внутрішній реґулямін про права й обов'язки виборних членів УНРади, Президія прийняла проєкт порядку нарад Сесії. Президія схвалила тимчасовий кошторис Сесії та рішила звернутися з закликом до Тезариста Прихильників УНРеспубліки і Сприяння УНРаді з закликом пожвавити збірки на фонд переведення 7-ої Сесії.

Члени УНРади, які візьмуть участь у нарадах 7-ої

(Закінчення на ст. 4-ій)

Парафія і Громада вшанували о. протопрес. Омеляна Мицика у 40-річчя священства

Честер, Па. — Минулої неділі, 26-го листопада, місцева українська православна парафія Успіння Пречистої Діви Марії та місцева Громада, як і репрезентанти поодиноких крайових і місцевих установ та організацій вшанували ювілейним бенкетом настоятеля цієї парафії та відомого і заслуженого церковного і громадського Омеляна Мицика у 40-річчя його священства, підвищеного з цієї нагоди до сану протопресвітера. Бенкет попередила благодарственна Архиєрейська Свята Літургія, яку відправив Архиєпископ Української Православної Церкви в ЗСА Владика Марко в сослуженні Ювілята, голови Консисторії УПЦ о. протопресв. Артемія Селепини, заступника голови Консисторії та Філядельфійського декана о. протопресв. Степана Біляка, о. Л. Куберського та о. Омеляна Мицика молодшого, сина Ювілята. Під час бенкету, що його започатковано співом американського гимну у виконанні Христини Малецької та благословення трапези Владикою Марком, виголосили короткі промови — після представлення господарів Бенкету головного тостиста Теодором Креймером і доброго слова голови Церковної Ради Івана Михальцевича — виголосили Владика Марко, о. протопрес. С. Біляк і о. протопрес. А. Селепина та стейтовий сенатор Кларенс Белл і адв. Клемент МекҐоверн, який зі-Ювілята від імені посадника міста, та федеральний суддя Джеймс Ґорбі. В продовженні Ювілята вітали отці Йосип Крета, Петро Мелех та Л. Куберський і головний предсідник Українського Народного Союзу Йосип Лисогір. Між представленими гостями був головний радний УНС і голова Філядельфійської Округи УНС Степан Гаврищ, як також представники інших округ і Відділів УНС, в якому Ювілят завжди належав до найактивніших. На закінчення із помітним зворушенням промовив сам Ювілят.

Після офіційної частини відбулася мистецька програма, яку відкрив інж. Сергій Шевченко та в якій виступали юні декляматори Андрій Болонка, Володимир Надзьо, Леся Надзьо та Наталка Гужва, Квартет Христина, Дарія, Дана і Віра Малецькі, оркестра „Гарбор" під управою Л. Пастушок, дует Христина і Дарія Малецькі, а молода панна гості з. Юра з Майнерсвіл виконала українські народні танки. На фортепіяні акомпаніювала Лідія Грабова. Бенкет закінчено співом українського національного гимну.

ЄВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Втома війнами

Під кінець минулого тижня, коли президент Ніксон був в Ню Йорку, він розмовляв і фотографувався на вулиці з молодим арабським інженером та ізраїльським студентом. „Коли цих двоє молодих людей, — сказав Президент, — ладнають один з одним, то це не значить, що легко буде завести мир на Близькому Сході. Але лідери у широкому світі повинні зрозуміти, що люди у світі хочуть замиритись. Народи у світі втомлені війнами . . ."

Нема сумніву, що ніхто у світі не прагне війни, особливо у сучасній атомовій епосі, де війна мусить принести знищення обом воюючим сторонам. Вислів президента Ніксона про втому війною стосується особливо американського народу, в якому В'єтнамська війна довела до поважного заколоту. Велика виборча перемога Ричарда Ніксона в першу чергу є наслідком переконання широких кіл американського суспільства, незалежно від партій і верств, що Ніксон дійсно змагає вперто до закінчення В'єтнамської війни не на базі капітуляції, а „миру з честю", та що його історичні подорожі до Пекіну й Москви відбулися в інтересі світового миру. У цьому сторіччі відбулися дві світові війни, Корейська і В'єтнамська війни, три ізраїльсько-арабські війни і „льокальні" війни між Індією і Пакістаном, на Кіпрі, на терені різних африканських країн. Не всюди ще настав мир. Все ще триває В'єтнамська війна, все ще існує стан ні війни, ні миру на Близькому Сході, все ще 85.000 пакістанських полонених перебувають у таборах в Індії і раз-у-раз тут і там спалахують бої між азійськими та африканськими сусідами.

Всі ці війни за останнього чвертьстоліття мали одну спільну рису: вони не розв'язували проблем, вони не приносили дотичним країнам і народам волі й добробуту і вони були безпосереднім або посереднім наслідком інтриг та затій Москви або Пекіну. Без достав зброї з Москви чи Пекіну і без їхніх цькувань не було б ані Корейської, ані В'єтнамської, ані ізраїльсько - арабської, ані індійсько-пакістанської воєн. Народи, очевидно, втомлені війнами, але поки існуватимуть ті центри агресивного комуністичного імперіялізму, наставленого на „угроблення" вільного світу — існуватиме вічна загроза нових воєн і успіхом миролюбної політики Ніксона буде щонайвище „передишка", потрібна Москві для скріплення себе й підготови до нової воєнної затії.

За майбутнє УВУ

В академічному році 1971/72 Український Вільний Університет відзначав свій 50-річний ювілей. При цій нагоді багато було мови про майбутнє УВУ і про те, як забезпечити існування цієї унікальної високої школи на еміграції. Все таки досі не зроблено відповідних висновків з цієї дискусії і не започатковано у повному засягу здійснювання пляну, який забезпечив би майбутнє УВУ на чергові роки. Була мова про тривалу Фундацію УВУ, з відсотків якої можна було б покривати кошти утримання цієї нашої високої школи, але ця справа досі не набрала справді широкого розмаху. Була також мова про реорганізацію УВУ під кутом спеціялізації в ділянці українознавчих студій, але ближче невідомо, як ця справа виглядає.

Для нас безспірним є питання не тільки самого збереження УВУ, але також його розвитку і ефективної та корисної для української справи праці. Маючи це на увазі, треба розглянути два головні аспекти, що заторкують майбутнє УВУ: фінанси та спеціялізація.

Коли йдеться про фінанси, то необхідно перевести в життя плян зорганізування Фундації УВУ, щоб в такий спосіб дати УВУ надійну основу і зберегти його незалежність від сторонньої допомоги. Враховуючи реальні можливості, така фундація повинна бути зорганізована на терені ЗСА і поширена на Канаду, належно юридично оформлена, у віданні людей, які могли б з успіхом вив'язатися зі свого завдання. У цій справі пора перейти від заяв і плянів до конкретних починів. Той факт, що переводяться збірки на інші цілі, тут не може бути перешкодою, тим більше, що йдеться про справу, яка повинна лежати на серці українців у всіх країнах нашого поселення.

Інша справа — це плянове переформування УВУ у центр виключно українознавчих студій та дослідів, які охоплювали б положення в сучасній Україні, а одночасно на відтинку всіх українських поселень за межами України. Така спеціялізація створила б для УВУ відповідну позицію на відтинку навчальних і дослідних інституцій та установ у західньому світі і заповнила б прогалину, яка на цьому полі існує і яку ціла наша спільнота болюче відчуває. Ніде у світі по сьогодні немає такого спеціялізованого українознавчого центру. Це можна буде зробити на форумі УВУ, і така розв'язка, безумовно, запевнить для УВУ майбутнє.

І. Вовчук

ТРЯСЕ МОСКВОЮ ЛИХОМАНКА

Слово до учасників XI Конґресу УККА — 6 жовтня 1972 р.

Півгодини тому мені запропоновано висловити свої думки про українську дійсність голосно до Вас. Кажуть: що кому болить, той про те й говорить. Мені болить і пече та дійсність, яку накидає Україні, її народові, московський большевизм, перетворивши її з самостійної держави на „суверенну" колонію. Я певний, що ту дійсність боляче сприймає кожний з Вас — всі учасники цьогорічного Конґресу.

Зі скупих вісток, що доходять до нас з того берега, з України, знаємо, що на східніх просторах імперського царства, в яке включено Україну, йде велика „битва" за врожай. Цього року вона особлива, бо кліматичні умови, як горлає преса, знов спричинили великий недорід збіжжя. В Україні врожай зібрано, належність віддано державі, а скільки лишилось для потреб населення і господарських — не знати. Мабуть, неспроста в кінці жнив, коли по Україні ще лунало заготівельне „давай, давай!", уславлений депутат і орденоносець аж тричі Гіталов почав голосно думати в пресі „на украинском языке" про ощадження хліба, закликаючи населення повести рішучу боротьбу з тими, що розтринькують хліб. Очевидно, що „Думу про хліб" за Гіталова думали в якомусь московському штабі, щоб підготовити населення до чергових труднощів з хлібом.

В цей час на степах, по містах і селах України ведеться битва за „другий хліб", як названо там урядово картоплю. На неї теж недорід, а в містах за нею черги. Не дивно, що міське населення намагається забезпечитись картоплею на зиму, не віврячи соціялістичним постачальникам. „К о м сомольская Правда" у вересні писала, що шахтарі Донбасу і робітники підприємств Харкова та інших міст самі організують заготівлю „другого хліба" на зиму. Забезпечившись у завкомах, шахткомах і інших комах рекомендаціями, вони вантажними автами їдуть на Курщину, либонь, картопляну область, щоб купити картоплю у селян - колгоспників. Очевидно, платять в кілька разів більше, як встановлена заготівельна ціна — 8 копійок за кілограм.

Заготувачі обурені, а голова виконавчого комітету області, назвавши робітників „неорганізованими заготувачами", заборонив вивозити картоплю з області, мотивуючи це тим, що картопля хворіє на рака. В області створено спеціяльні загони, які чатують разом із дружинниками на авта робітників, щоб відібрати картоплю, куплену у селян, вирощену на присадибних ділянках. Це так нагадує заготівлю у 20-их роках, на початку творення імперського комплексу СССР, після завоювання „багнетами півночі" національних республік, що постали в національних революціях на просторах розваленої російської імперії. Як бачимо, імперська система колективізму в сільському господарстві і на 50-му році існування імперії неспроможна забезпечити населення України навіть картоплею. Не картопля, а система московського соціялізму хвора на рака.

Наш Конґрес зібрався в рік, в якому всевладна партія, стисліше ЦК КПСС, в 50-ту річницю створення большевицької імперії СССР, намагається утвердити в Україні і в інших національних республіках замість союзности (бодай на папері) унітарне єдинодержавство. Як знаєте, 50 років тому з незалежних республік Української, Білоруської, Російської і Закавказької Федерації (Грузія, Вірменія і Азербайджан) створено союзне об'єднання під вивіскою СССР. Нове твориво, що його дехто вважав союзною державою, а дехто союзом держав, стало початком відновлення большевиками у формі СССР імперії,, розваленої в національних революціях.

Півстолітнє існування відновленої імперської потвори — це боротьба московського великодержавства з українською національною ідеєю, як і ідеями інших націй, силою включених в імперський комплекс. Цей рік ЦК КПСС проголосив ювілейним святом „нашого народу". Саме свято припадає на 30 грудня, а цілий рік всі закутини імперського царства трясе лихоманка урядового єдинодержавства, яке накидають, впоюють і помпують різними адміністративно - політичними, урядово - інформативними засобами людям поневолених націй, воюючи з українським націоналізмом, як і іншими. Партійні офіціози настирливо підкреслюють, що „Радянський Союз не є конґльомератом республік, а є єдиною державою", з органічною єдністю націй і народностей.

Предовга постанова ЦК КПСС „Про підготовку до 50-річчя створення СРСР" („Коммунист", ч. 3, 1972 р.), ствердивши, що за роки будови соціялізму вже буцімто „створилась нова історична спільність людей — радянський нарід", вимагає і наказує всім і вся ту фікцію-міт накидати і впоювати людям поневолених націй.

Для чого? Щоб відчужити їх від своєї рідної нації і Батьківщини, вбити в них почуття патріотизму — політичної любови до своєї Вітчизни, а прищепити патріотизм „Отечества" - імперії. На мітотворення большевики мастаки. Вся будова їхнього соціялізму, як і всенародна т. зв. демократія, що нею прикривається сатанинську деспотію, тоталітаризм, є суцільним мітотворенням. Та міт про „єдиний радянський нарід", як „нову історичну спільність", є особливий. Його придумано в імперській політичній лябораторії, як засіб, що має допомогти всевладному ханатові - партії здійснити марення про ліквідацію націй через „органічну" єдність навколо московського ядра. Видумана фікція має допомогти партії здійснювати програмове марення: розчинити нації, найбільшу культурно - історичну категорію людства, у великопростірному московському морі большевизму.

Не випадково ж на 24-му з'їзді КПСС „броненосець" московського соціялізму, як кличуть другого Ілліча на Україні, звеличуючи російський народ за будівництво імперського соціялізму, серед багатьох прикмет, підкреслив його „глибокий інтернаціоналізм". Тепер ми знаємо, що за зброя той інтернаціоналізм, якою всевладний ЦК імперської партії безпощадно поборює національну ідею, воюючи з українським націоналізмом, намагаючись розчинити поневолені нації в інтернаціональній большевицькій калюжі. Не нове те марення. Воно давнє, як і московський імперіялізм. Поет імперського великодержавства А. Пушкін, в роздумах про майбутнє імперії, запитував: „Чи зіллються слов'янські ріки в русскому морі? Чи висохне воно? Ось питання".

Як знаємо, в національних революціях після розвалу російської імперії, нації в тому числі й українська, створили свої національно - державні течії, незалежно від „русского моря". Створенням імперського комплексу, після збройно - політичної „совєтизації" України та й інших республік большевики намагаються повернути національні течії в „русске море". А в ювілейний рік — 50-ліття існування СССР — ЦК КПСС плянує і залишки союзности, бодай паперової, замінити унітарним єдинодержавством, в якому тільки російська мова вважається мовою „справжньої освічености" і „вершком мовної культури", як твердить „Правда".

Політична програма, яку марять здійснити большевики, є нечуваним в історії вандалізмом. Вона перетинає поступ людства. Уніфікація націй, яку плянують у Кремлі, збіднить людство, бо кожна нація, навіть найменша, як висловився А. Солженіцин у нобелівській промові, „таїть у собі особливу грань Божого помислу". Над уніфікацією посилено працює адміністративно - політична машина імперської потвори. Вчених зобов'язано знайти „наукову" формулу для оправдання сатанинського задуму. Імперська псарня, а коло неї і малоросійські цуцики намагаються витіснити національну ідею, впомповуючи людям „інтернаціоналізм" р о с ійського народу.

(Закінчення буде)

Василь Маркусь

ВАТИКАНСЬКА „СХІДНЯ ПОЛІТИКА" І СПРАВА УКЦ

(1)

У третю річницю Четвертого та в першу річницю П'ятого Архиєпископських Синодів не могли у Ватикані придумати перфіднішого „дарунку" для Верховного Архиєпископа, всього нашого єпископату та українських мирян, як відоме становище кардинала Війо, розіслане до Владик УКЦеркви з кінцем вересня ц. р. Текст цього документу вже відомий, його опублікувала „Свобода" (2 листопада 1972 р.), а згодом й інша преса. Вже з'явилися також коментарі до цього питання. Але не зашкодить ще раз вглянути в це питання і порушити деякі невідмічені аспекти цієї чергової конфронтації між Українською Церквою та Ватиканською Курією.

Що твердить документ секретаря стану?

Розіслане єпископам становище кард. Війо з приводу дискутованого на останньому Архиєпископському Синоді та на сесії Постійного Синоду в червні проєкту конституції УКЦеркви зводиться ось до чого:

а) Верховний Архиєпископ, поставивши перед єпископами справу конституції УКЦеркви, діє нелеґально; б) Українська Католицька Церква не є помісною (автономною); в) немає ніякої посередньої влади в УКЦеркві між папською і єпископською, що означає позбавлення юрисдикційної влади Верховного Архиєпископа у нашій Церкві; г) проєкт і взагалі можливість існування конституції помісної УКЦеркви Ватикан відкидає; ґ) Ватикан не буде противитися тому, щоб українські єпископи діяли на базі конференції, як довго не пересуджуються компетенції Апостольської Столиці, не обговорюються теперішнє і майбутнє східнє канонічне право.

Цей документ ясніше, як треба, заперечує все те, що Українська Католицька Церква досі осягнула, чим вона була і до чого змагала. Він заперечує також основи існування Східніх Церков, на яких вони увійшли в єдність з Апостольською Столицею, та іґнорує декрет Другого Ватиканського Собору. Кард. Війо і Ватиканська адміністрація також заперечують попередні акти та загальне наставлення В с е ленських Архиєреїв до нашої Церкви, до її Голови, Блаженнішого Верховного А р хиєпископа Кир Йосифа Сліпого та до її майбутнього.

Не треба бути великим експертом історії Східніх Церков та їх канонічного права, щоб довести, що помісність (автономія) Східніх Церков є „юридично зрозумілою та відповідає звичаям Східніх Церков". Твердити противне — це жахливо маніпулювати історичною правдою, чого від речників Апостольської Столиці важко було очікувати.

Відповідає правді, що „Українська Католицька Церква сьогодні не є уконституйована як патріярхат", але це ніяк не означає, що вона не може мати свою конституцію, право якої заперечують нам у Ватикані. Якщо Українська Католицька Церква є ще однією із Східніх Церков (що, виглядає, дехто починає у Ватикані квестіонувати!), то до неї стосуються постанови Декрету про Східні Церкви, який увійшов у силу, а також норми попереднього східнього права, т. зв. моту пропріо „Клеріс Санктітатіс". Як така, УКЦерква має і повинна мати свою церковну владу, посередню між єпископами і Папою! Заперечувати це, значить ліквідувати кожний унійний акт, у нашому випадку ліквідувати вдруге Берестейську Унію після того, як це зробила Москва в 1946 р.

Документ кард. Війо також заперечує верховно-архиєпископські права Кир Йосифа, бо позбавляє його влади над нашою Церквою. Згідно з цим документом українські Владики не мають над собою ніякої іншої посередньої влади, як тільки папську (читай — Східньої Конґреґації). Що так треба розуміти останнє становище Секретаріяту Стану виразно доводить так прихильна в цій справі Ватиканові преса (прокомуністична „Паєзе-Сера"), як і критична (центрово - права і прокатолицька „Іль Темпо"), про що ще буде мова.

Ватикан сам себе заперечує

Останнє ствердження Ватикану, ще більше як попередній лист кард. Війо до українських Владик напередодні V Синоду та лист Папи до Верховного Архиєпископа, заперечує попередні акти Апостольської Столиці, ґарантії, іменування й саме східнє право, на яке покликається. Про це вже не раз писали фахівці, можливо, не називаючи речі на ім'я. Наведемо тільки приклад визнання за Львівським Митрополитом титулу і влади Верховного Архиєпископа актом Східньої Конґреґації з 23 грудня 1963 р. Як відомо, тоді Східня Конґреґація відповіла ствердливо на питання, чи Львівський Митрополит має уважатися Верховним Архиєпископом згідно з „моту пропріо" з 2 червня 1957 р.

У висліді цього бюлетень СІКО тієї ж Конґреґації для Східніх Церков опублікував довгу статтю, стверджуючи історичні права нашої Церкви на помісність, доводячи, що влада Первоієрарха цієї Церкви була патріярхорівною та що він був посереднім чинником між Папою і українськими єпископами. Ось кілька вийнятків з цієї статті, як вона була опублікована в „Оссерваторе Романо" 6 лютого 1964 р.:

„Верховний Архиєпископ користується правами, які в небагато чому різняться від прав Патріярха, чи то в справі іменування єпископів в рямках Верховної Архиєпископії, чи щодо встановлення єпархій або ж творення Постійного Синоду чи подібної ради..."

Визнання титулу Верховного Архиєпископа за львівським Митрополитом базується на історичних актах Берестейської Унії та встановлення самої Львівської Митрополії, яка є спадкоємцем Київської Митрополії. Все це виразно ствержено в 1964 р. Східньою Конґреґацією, а бюлетень СІКО додає з приводу прав вибору єпископів, що було забезпечено Апостольською Столицею за Українською Католицькою Церквою таке:

„Йдеться про правовласті, які самі по собі були вищими, як патріярші, коли мова про іменування єпископів, як це визначає тепер дійсне „моту пропріо", і вистачило б цього самого, щоб визнати названий титул (за Львівським Митрополитом)".

Немає сумніву, що у Ватикані в 1963-64 роках ще думали поважно про розвиток нашої Церкви і забезпечення їй відповідних правноструктуральних рямок. Не йшлося тільки про ношення білої камелявки, на що Верховний Архиєпископ має право, чи навіть про особистий привілей Кир Йосифа, як Ісповідника віри. Ішлося про визнання історичних прав нашої Церкви, які були іґноровані всилу несприятливих умов на протязі століть. Тоді ж іменовано Верховного Архиєпископа Кир Йосифа членом Конґреґації для Східніх Церков, як пише „Оссерваторе Романо", на рівні інших патріярхів.

Якщо б ствердження Верховно - Архиєпископського статусу для нашої Церкви і для її Первоієрарха не мало ніякого реального значення, що Секретаріят Стану нині намагається твердити, то Папа Павло УІ не проголошував би тих слів, які він сказав до українців при нагоді наділення Кир Йосифа ще й кардинальською гідністю:

„От що ми хочемо дати вам за орієнтаційну точку — родинну зв'язь, вказати вашій спільноті на об'єднуючу ідею, ставлячи між вами центр, до якого ви всі могли б прибігати з синівським довір'ям і з братньою любов'ю" (25 лютого 1965 р.).

Очевидно, все це забувається, коли невигідні для ватиканської політики не лише особа Верховного Архиєпископа, Ісповідника віри й правного Голови цієї Української Католицької Церкви-Мучениці на рідних землях, не лише справа патріярхального завершення цієї Церкви патріярхальним устроєм, але й саме існування цієї Церкви тут і в катакомбах в Україні.

(Далі буде).

КАПЕЛЯ БАНДУРИСТІВ У АРҐЕНТИНІ

Буенос Айрес. — Створена 10 років тому в Буенос Айресі Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка при „Просвіті", останнім часом пожвавила свою активність, виступаючи з нагоди 75-річчя поселення українців в Арґентині, на святі 30-ліття створення УПА та ін. урочистостях. Капеля вправляє тричі на тиждень, має також свій вокальний ансамбль. Диригує Василь Качурак.

Софія Лучаковська

МАРОККО Й ФОЛКЛЬОРНИЙ ФЕСТИВАЛЬ У МАРАКЕШІ

(4)

В містечку нема що оглядати: музей мистецтва, головно килимів, готель збудований на горі з 35 кімнатами, рестораном і басейном для плавання. В цьому готелі ми пообідали.

Тому, що погода псувалася, небо захмарювалося і віяв докучливий вітер, ми рішили їхати далі. Звернули на захід в напрямі на місто Тінерір. Дорога добра, тверда і гладка веде рівниною.

За короткий час ми в'їхали в друге містечко-оазу Скоура. Це одно з найбільше фотоґенічних місць південного Марокко, дослівно гай рожаних дерев і пальм. Рож тут росте так багато, що містечко постачає на цілий край р о ж а н у воду, найбільш популярні перфузми арабського світу. Через погоду, головно через прикрий вітер, ми тут не задержалися.

Перед нами була далека й довга дорога пустелею. І тут ми пережили незвичайну емоцію — піскову бурю. Вітер перейшов нагло в гураґан. Подмухи його стали такі сильні, що автом почало кидати, піском почало так мести, що на очах змінилася конфіґурація терену. Вітер зносив горбки, а навівав в інших місцях нові. Ми їхали поволі, ледве посуваючися вперед у буро-бронзов о м у тумані. Нагло ударив грім і пішов дощ. Такої зливи я ще в житті не бачила. Очевидно перестало мести піском, але від зливного дощу через дорогу почала текти вода. Де дорога обнижувалася, вода була така глибока, що ми обидві почали сумніватися, чи зможемо їхати далі. Було це, однак, таке цікаве переживання, що ми навіть не нарікали.

Буря, як прийшла нагло, так нагло й минула. Затих вітер, перестав падати дощ і за хвилю блиснуло сонце. Вода моментально щезла в пісках. По лівій стороні дороги видніли могучі масиви і шпилі Високого Атласу, цілком білі від снігу, по правій цеглясто-жовта рівнина, піски пустелі, на ній тут і там низькі горби, п л о с кі зверху, наче з обтят и м и шпилями.

По кількох милях їзди незаселеною околицею ми знову почали спостерігати села, жовто-бронзові куби хат з вузькими, подовгастими отворами-вікнами, все оточене мурами, з фортецею чи замком посередині.

До одного такого села ми в'їхали, звернувши з головної дороги. Ми їхали кам'янистою доріжкою навмання, аж врешті опинилися в сліпій вулиці на подвір'ї якоїсь хати. На звук мотора з хати вибігли діти. Найстарша дівчинка, 11-12 років, говорила трохи по-французьки. Вона сказала нам, що село називається Бумальн, що вона ходить до школи, говорить по-арбськи і по-берберійськи, що тато її поїхав з караваною на південь. Цікава і розумна дитина. Інші діти, молодші, чемно стояли і дивились на нас. Врешті з дому вийшла їхня мати, молода, струнка. Не знаю, чи гарна, бо лице мала заслонене. Вона не знала французької мови, але рухом руки почала нас запрошувати до хати. Було б дуже цікаво побачити хату такого пустельного села, але сонце вже заходило, а ми мали перед собою ще далеку дорогу. Через дівчинку-товмачку ми подякували і в і д мовилися. Обдарували дітей шоколядками та тісточками і від'їхали, а жінка й діти ще довго стояли і привітно махали руками. Значить, марокканці дійсно дуже гостинні і привітні. Я читала колись, що в Марокко тримаються такої засади супроти гостя: „Як ти входиш у мій дім, я стаю твоїм гостем, бо мій дім є твоїм". Ця жінка нам це потвердила.

Пізно вночі ми доїхали до місцевости Тінерґіру. Ми знали, що там є готель і тішилися наперед купіллю у ванні, вигідним ліжком і теплою вечерею. На жаль, застали там три автобуси з французькими туристами і всі кімнати були зайняті. Ми вернулися назад до центру міста і дістали кімнатку в малім, чистім заїзді. Лишився він у нашій пам'яті через дуже комічні гіпсові фігури, якими були удекоровані вхід і сходи, що вели нагору до кімнати.

На вечерю ми ще вернулися до готелю дю Суд. Їдальні і бар були відкриті, не зважаючи на пізню годину, французькі турити весело забавлялися.

В тім малім готелю ми на другий день поснідали. З тераси готелю, який є збудований у стилі касбак, побіч руїн старого замку ,високо на горі розкривея прегарний вид на місто і пустелю кругом нього.

Дорога в північно-західнім напрямі залишилася в моїй пам'яті дуже милим і цікавим споминном. Майже 40 миль цілковитої пустелі. Як оком глянь ніякої деревини ані тіні. Погода була соняшна, дуже гаряча. Проте, маючи прикриту голову, я не відчувала її докучливо. Ми часто висідали з авта і бродили пісками. Пісок такий чудово сипкий, що під пальцями не чується його зерен, і ідеально чистий. Набрала в плястикову торбу трохи того піску на пам'ятку. Крім піску ми бачили скрізь сіробілі плями, що виглядали як камені. Однак, коли я їх пробувала піднести, п е р е конaлася, що це не камені і що їх не можна рушити з місця. Це щось, що росте на сухім, гарячім піску. Поверхня того чогось скам'яніла і колюча. Уживаючи ножа, мені врешті удалося вирвати з землі один такий „камінь". І пісок і ця пустельна рослина стали вдома по приїзді найкращою забавкою для моїх внуків.

Ми доїхали до оази Ксар ес Сонк, яка виглядає, як пальмовий гай.

Тут скінчилася наша їзда пустелею і вузька дорога перемінилася в широкий шлях. Це одна з головних автострад Марокко.

Краєвид цілком змінився. Зникли села, піски і безмежні простори, почалися гори. Ми в'їздили у просмик Зіз, який веде вздовж ріки тої самої назви. Ріка Зіз випливає з Атлаських гір і пливе на південь в напрямі пустелі і врешті пропадає в океані піску. Але ми їхали „проти течії", і ріка ставала щораз більше видною серед глибоких каньйонів. Ми їхали просмиком щораз вище в гори і глибше в країну, замешкалу племенем берберів.

Їх походження донині є нерозв'язаною проблемою, в кожному разі вони належать до білої раси. Характеристичною рисою цього племени є їх абсолютна відпорність на чужі впливи. Єдині великі зміни, що їх вони перейшли, це факт, що в VIII ст. по Хр. прийняли вон Іслам, коли перший араб увійшов до їх країни, і друга, що в XX ст. стали марокканцями.

Колись в давнині бербери ділилися на три великі роди, але протягом століть злилися в одно велике плем'я.

Чи вони дуже відмінні від своїх предків? Властиво ні. На перший погляд суворо поважні, для гостя і приятеля привітні, для ворога грізні.

З авта бачили ми на гірських полонинах, с е р е д скель групи білих шатер з дивним чорним узором. Шатра відкриті і в них сиділи в круг групи чоловіків на килимах у чорних халатах з сирої вовни в білі, червоні і зелені паси. Голови їх були прикриті тюрбанами з білою хустиною, що спадала на рамена. В далеких горах донині ще жінки не сідають до столу з чоловіками, вони перебувають в окремій частині дому чи шатра.

(Далі буде).

НАГЛА І НЕВІДКЛАДНА СПРАВА — УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ В ГАРВАРДІ! НА ВСТАНОВЛЕННЯ ТРЬОХ КАТЕДР ПОТРІБНО $1,800,000.00; ДОСІ ВПЛИНУЛО — $1,426,428.00; ДО КІНЦЯ ЦЬОГО РОКУ ЩЕ ТРЕБА ЗІБРАТИ $373,572.00

Ігор Калинець засуджений на 3 роки

(Закінчення з 1-ої стор.)

езій поета — „Поезії з України" (В-во „Література й мистецтво", Брюсель, 1970), „Підсумовуючи мовчання" (В-во „Сучасність", 1971) та „Коронування опудала" (В-во Нюйоркської Групи, 1972). Ці збірки у машинописах поширюються в Україні в самвидаві.

Суд над Ігорем Калинцем був грубим порушенням законности. Він не міг доказати жодної вини поета, писання чи поширювання ним „антирадянських матеріялів". Після суду І. Калинець був зразу вивезений до Володимирівської тюрми. У подружжя Калинців є десятирічна доня — Дзвінка.

З початком осени цього року в Україні, в цілому СССР та зокрема серед в'язнів поширювалася вістка про можливу амнестію для політичних в'язнів з нагоди 50-річчя створення федерації СССР. Ця вістка виявилася безпідставною, коли в першій половині листопада 1972 року почали вивозити засуджених українських політичних в'язнів з України в табори Мордовії і Володимирську тюрму. Серед вивезених є Ірина Стасів-Калинець, поетеса, дружина Ігоря Калинця, і мистець Стефанія Шабатура, які тепер перебувають у мордовському таборі ч. 6. З Москви одержано вістку, що вивожування українських політичних в'язнів поза межі України є спричинене побоюванням совєтських властей перед можливими розрухами у тюрмах і серед молоді, коли амнестія не буде проголошена.

Відзначення 20-річчя УМІ

Ню Йорк. — В неділю 26-го листопада ц. р., в Українському Інституті Америки, при виповненій добірною публікою залі, врочисто відзначено ювілейним концертом 20-річчя праці Українського Музичного Інституту в Ню Йорку. Свято відкрила вступним словом голова УМІ, проф. Меланія Байлова. В ювілейному концерті взяли участь: Таїса Богданська, Дарія Каранович-Горинська, Ольга Сушко-Наконечна, Володимир Грудин, Рафаїл Венке та Ігор Соневицький. По концерті відбулась товариська зустріч з мистцями при чаю.

УКРАЇНСЬКЕ ТЕХНОЛОГІЧНЕ Т-ВО ВШАНУВАЛО МИТРОПОЛ. МСТИСЛАВА

Головна Управа Українського Технологічного Товариства в Піттсбурґу, Па., на своєму річному засіданні, що відбулося 10 листопада ц. р. в Інституті Меллона, постановила обдарувати Високопреосвященного Митрополита Мстислава званням „Мужа 1972 року" за його духовний провід Українською Православною Церквою та довголітній жеттєвий труд і відданість справі українського народу.

Проголошення цієї постанови відбулося на бенкеті, що його Товариство влаштувало в суботу 25 листопада в залі Атлетичної Асоціяції в Піттсбурґу. Через недугу Владики, згідно з його бажанням, нагороду було вручено внучці Митрополита 14-літній Тамарі Суховерській.

ЗБІРКА НА 7-му СЕСІЮ УНРАДИ

Едмонтон. — Прихильники УНРади в Едмонтоні проводять збірку фондів на переведення 7-ї Сесії УНРади. „Українські Вісті" з 16-го листопада сповістили, що вже зібрано 1 000 дол., які переслали від Комітету Сприяння УНРаді до Торонта, представництву Виконного Органу УНРади на Канаду. 7-ма Сесія УНРади відбудеться в грудні ц. р.

МУЗИЧНИЙ ВЕЧІР В ЛМКЛЮБІ

Ню Йорк. В п'ятницю, 1-го грудня ц. р., відбудеться тут в Літературно-Мистецькому Клюбі, старанням Українського Музичного Інституту, черговий оригінальний музичний вечір, присвячений творчості львівського композитора, А. Кос-Анатольського. Виконавцями програми будуть: Марта Чапельська-Яримович — фортепіяно, Марта Кокольська-Мосійчук — сольоспів і Євгенія Чапельська-Курилович, акомпаніямент. Слово про композитора виголосить д-р Ігор Соневицький. Початок вечора — год. 7.30.

ІНЖ. МИРОН ЯНЮК ПОМЕР В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н. Дж. — У вівторок 28 листопада ц. р. тут помер сл. п. інж. Мирон Янюк, учасник визвольних змагань, абсольвент Української Господарської Академії у Подєбрадах. Панахида буде відправлена в серед 29 листопада о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвина. Похорон відбудеться з цього ж заведення в четвер 30 листопада на Український Православний Цвинтар у Бавнд Бруку. Покійний осиротив дружину Марію, сина Василя, доньку Галину і зятя Мирона Воробця та внука Михайла.

ПЕТРО КАРПЕНКО-КРИНИЦЯ
незмірно горює з приводу передчасної смерти
ДРУГА і ПИСЬМЕННИКА
ВАСИЛЯ ГАЙДАРІВСЬКОГО
і висловлює своє співчуття Дружині та Друзям Покійного.

ЗЕМЛЯЦЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ „ТЕРНОПІЛЬЩИНА" в ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.
ділиться сумною вісткою,
що у вівторок, дня 21-го листопада 1972 р.
відійшов у Вічність
о. крилошанин
ЕВГЕН МАЦЕЛЮХ
народжений 1893 р. в Бірках Великих коло Тернополя, б. учасник Визвольних Змагань, б. редактор газети „Українські Вісті", що виходила у Тернополі у 1918-19 р., парох в різних місцевостях на Рідних Землях і еміґрації.
ВП. Дружині, Дітям і всій Родині засилає щире співчуття.
УПРАВА

В безмежному смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Товаришів по Зброї, що в четвер, 23-го листопада 1972 року, несподівано упокоївся в Бозі проживши 71 років наш Найдорожчий
МУЖ, ТАТО, ДІДУСЬ, ТЕСТЬ і ШВАҐЕР
бл. п.
АНТІН ФЕДЬКІВ
УСС, учасник Визвольних Змагань.
ПОХОРОН відбувся в неділю, 26-го листопада 1972 року з церкви св. Володимира в Керговксоні, Н. Й., на цвинтар св. Духа у Гемптон — Бург, Н. Й.
Горем прибиті:
ЕФРОЗИНА — дружина
ЯРОСЛАВА БУКАЧЕВСЬКА — донька з мужем ЯРОСЛАВОМ
ДАРІЯ КРАВЧЕНЮК — донька з мужем СТЕФАНОМ
ІГОР — син з дружиною МАРУСЕЮ
ОКСАНА ЦЮЦЬКА — донька з мужем БОГДАНОМ
АННА — сестра з родиною в Україні
ПЕТРО ШКІЛЬНИК — шваґер в Арґентині
РОМАН ШКІЛЬНИК — шваґер з родиною в Україні
МАРКО, МОТРЯ, РОМАН, АДРІЯН і РОМАН-ДАНИЛО — внуки
Ближча і дальша Родина в Америці, Канаді і Україні
Замість квітів на могилу Покійного, просимо складати пожертви на Українські Студії в Гарварді.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 26-го листопада 1972 року, по довгій і тяжкій недузі, прийнявши Найсвятіші Тайни, упокоївся в Бозі на 67-му році життя, наш Найдорожчий ТАТО, ДІДУСЬ і ШВАҐЕР
бл. п.
МИХАЙЛО ПАСІКА
ПАНАХИДА буде відслужена у вівторок, 28-го листопада ц. р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Brennan при 858 N. 22nd Street у Філядельфії, Па.
ПОХОРОН відбудеться в середу, 29-го листопада 1972 р. о год. 8:30 рано з похоронного заведення до церкви св. Миколая при 24-ій і Поплар вул., звідки після ПОМИНАЛЬНОГО БОГОСЛУЖЕННЯ, Тлінні Останки Покійного будуть перевезені до Hollywood Cemetery в Union, N.J.
Горем прибиті:
НАДІЯ КАНЮКА — дочка з мужем РОМАНОМ
ОЛЕҐ — внук
ОЛЕНА КАРАТНИЦЬКА — шваґерка з чоловіком ОМЕЛЯНОМ, дітьми та внуками
Похороном займається похоронне заведення А. і Н. Насевич у Філядельфії, Па.

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що в неділю, 26-го листопада 1972 р. упокоївся в Бозі у Форт Лявдердейл, Флорида, на 81-му році життя наш Найдорожчий ТАТО і ДІДУНЬО
бл. п.
ІВАН ҐЕЛЕТІЙ
народжений в Раві Руській, Україна, довголітній член 204-го Відділу УНСоюзу в Ню Йорку, Н. Й.
ПАНАХИДА у вівторок, 28-го листопада 1972 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.
ПОХОРОН відбудеться в середу, 29-го листопада 1972 р. о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку і о год. 9:30 на цвинтар Кальварія.
В глибокому смутку:
син — д-р ЙОСИФ Е. ҐЕЛЕТІЙ
доньки: ОЛЬГА МАНЧЕРЕК
ЙОАННА
і 8 правнуків
Замість квітів на могилу, просимо складати пожертви на Фонд Катедри Українознавства у Гарварді.

В Україні, 18-го листопада ц. р. помер на 68-му році життя, довголітній лікар в Тернополі
бл. п.
Д-р ТАДЕЙ САЙ
про що з болем повідомляю Родину, Приятелів і Його Колеґ по фаху.
ПОХОРОН відбувся дня 21-го листопада 1972 р. в Тернополі.
Син — д-р ЮРІЙ САЙ з РОДИНОЮ

З безмежним жалем і сумом повідомляємо Рідню, Приятелів і Знайомих, що 26-го листопада 1972 р., заосмотрена Найсвятішими Тайнами, по довгій і тяжкій недузі відійшла від нас у Вічність на 76-му році життя, наша Найдорожча МАМА, БАБЦЯ і СЕСТРА
бл. п.
АННА МРУЧКЕВИЧ
з дому ДЕМЧУК
ПАНАХИДИ відбудуться у вівторок і в середу, 28-го і 29-го листопада ц. р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.
ПОХОРОН — в четвер, 30-го листопада 1972 р. о год. 9-ій ранку до церкви св. Юра, а відтак на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Горем прибиті:
СТЕФАНІЯ САВЧУК — донька з мужем СТЕФАНОМ і сином ІГОРЕМ
ВОЛОДИМИР — син з дружиною РЕНАТОЮ і дітьми: МОНІКОЮ і ВОЛОДИМИРОМ
ЛІДІЯ ЧЕРНИК — донька з мужем ЯРОСЛАВОМ і синами: БОРИСОМ і ІГОРЕМ
Сестра і Брат в Україні та Родина в Америці, Канаді, в Україні і Польщі

ЗАКІНЧУЄТЬСЯ ПІДГОТОВА ДО 7-ОЇ СЕСІЇ УНРАДИ

(Закінчення з 1-ої стор.)

Сесії, повинні прибути до місця відбуття Сесії не пізніше 15-го грудня.

Згідно з раніше поданою в українській пресі вісткою, 7-ма Сесія УНРади відбудеться в Лондоні.

Головна Виборча Комісія при ВО УНРади інформує, що такі особи обрані з Громадського Сектора УНРади: В окрузі ЗСА (5) Семенюк Антін, Кедрин-Рудницький Іван, Химич Микола, Туркало Ярослав і Білок Микола. Їх заступники: Саленко Всеволод, Менжега Микола, Самокишин Микола, Дончук Зосим і Вайда Микола. — В окрузі Канада (4): Телічко Констянтин, Липовецький Микола, Сосна Олександер і Росляк Віктор. Заступники: Суховерський Селестин Микола, Мокрій Степан, Михайлишин Петро і Качор Антін. — В окрузі Австралія (1): Любчик Іван, заступник Яськевич Сава. — В окрузі Британія (3): Бабицький Василь, Андрущенко Уляна, Закоморний Микола. Заступники: Касіянчук Володимир, Барчук Олександер, Петренко Іван. — В окрузі Арґентина (1): Ігнатенко Татяна. Заступник: Безручко Дмитро. В окрузі Европа (без Британії) (1): Скаба Олекса (Бельгія). Заступник: Гампер Надія (Німеччина).

У проєкті порядку нарад 7-ої Сесії передбачено, крім урочистого відкриття, промов Голови УНРади і Президента УНР в екзилі та доповідей формального характеру, передбачені ще дві програмові доповіді: 1) Процеси в Україні й актуальні завдання національно-визвольної боротьби та 2) Міжнародна ситуація й перспективи національно - визвольної боротьби поневолених Москвою народів.

Між 22-ма точками ділових засідань Сесії є такі точки, як справа організації, позбавленої прав членства в УНРаді, — ситуація на внутрішньо-політичному українському відтинку, — заприсяження нових членів УНРади, — можливі зміни Тимчасового закону, — вибір керівних органів Державного Центру УНР (Президента, Віце-президента, Голови і Президії УНРади, — розгляд і схвалення бюджету та ін.

Марія Ігнат померла в Англії

Менсфілд, Велика Британія. — В понеділок, 13-ого листопада ц.р. тут у шпиталі померла Марія Ігнат, відома жіноча й громадська діячка у Львові, Відні та останньо в Англії. Похорон відбувся в п'ятницю, 17-ого листопада ц.р. на місцевому цвинтарі у присутності біля 70 осіб. Над відкритою могилою Покійну прощали о. д-р А. Михальський, голова місцевого Відділу СУБ Ю. Олексюк, представниця Крайової Управи ОУЖ п-і Кемман та п. П'ятноцький. Після похорону в домі СУБ відбулися поминки, влаштовані Відділом ОУЖ. Покійна осиротила доньку Ліду, двоє внуків і правнука в Англії та невістку і двоє внуків в Україні. Син Покійної Юрій, учасник бою під Бродами в рядах Першої Дивізії УНА і довголітній в'язень совєтських таборів полонених, згинув трагічно в Києві 1-ого листопада 1969 року. Чоловік Покійної, радник суду Іван Ігнат, кол. член управ багатьох львівських громадських організацій, який проживав у домі старців в Льєжі, Бельгія, помер кільканадцять років тому внаслідок поранень, спричинених автом при переході вулиці, і похований там же, у Льєжі.

Батьки Ю. Ґаланскова твердять, що їх сина вбили совєтські лікарі

Москва. — 4 листопада ц. р. помер у „таборі примусової праці" у Мордовії арештований у січні 1967 р. поет Юрій Галансков, в три тижні після переведеної в тамошньому шпиталі операції вереда шлунка. Батьки покійного звернулися до совєтського міністерства внутрішніх справ 16 листопада ц. р. з вимогою, щоб перевести слідство, чому хворого від довшого часу поета на веред шлунка оперовано у тому таборовому шпиталі, всупереч давнішій пересторозі таборового лікаря, що у тому шпиталі нема потрібних для операції влаштувань. Батьки поета вживали заходів, щоб перевести Галанскова до Ленінграду і там його оперувати, але совєтські власті цьому спротивилися. Батьки Галанскова твердять, що большевики вбили їхнього сина. црія Галанскова арештували, як сказано, в січні 1967 року і в рік пізніше судити за „протисовєтську активність". Дійсною причиною його арештування і засудження було проголошення ним у підпільному журналі „Фенікс" статті, в якій він критикував переслідування інтелектуалів та обмежування свободи слова і друку, при чому він зокрема таврував письменника Міхаїла Шолохова, який виступав по лінії совєтських властей. Ґаланськов назвав Шолохова „звичайним політичним демагогом".

Професор д-р Петро Стерчо обраний членом Сенату Дрексел університету

(Закінчення зі стор. 1-ої)

тики університету. Подібну позицію займав проф. П. Стерчо раніше в Ст. Вінцент коледжі, Латроб, Па., де його обрано членом Президентської Ради в 1961-1963 рр.

Педагогічну кар'єру проф. д-р П. Стерчо почав ще в рр. 1942-1943 в Бережанах в Українській Торговельній Школі, продовжував її в 1944 р. в Дрогобичі, а в Авгсбургу в 1945 р. був співорганізатором Української Торговельної Школи, що її очолював дир. інж. Леонід Романюк. У 1955-1963 рр. проф. д-р П. Стерчо був доцентом, а згодом надзвичайним професором у Ст. Вінцент коледжі, де на протязі 8-ох років викладає економічні та політичні дисципліни. У 1963 р. д-р П. Стерчо став надзвичайним професором політичної економії в Дрексел інституті, який в 1970 р. переорганізовано на Дрексел університет. У 1968 р. Рада Директорів надала д-рові П. Стерчові право дефінітивного призначення, а 1 вересня 1968 р. йому надано найвищий педагогічно-професійний ступінь „професора", тобто те, що популярно називають „повним" професором. У Дрексел університеті проф. д-р П. Стерчо мав цілий ряд важливих призначень. Тут треба зарахувати його членство в Комісії для підшукання нового декана для коледжу Бизнес Адміністрейшен в 1970 р. та його членство з 1970 р. в Комісії для сформулювання критерії для постійного призначування професорів (т. зв. тенюр).

Від 1968 р. д-р П. Стерчо є членом Всеуніверситетської комісії для розгляду відкликів у справі надавання дипломів студентам.

Професор д-р П. Стерчо — уродженець нашої „срібної землі", Карпатської України. Студії закінчив в Українській Торговельній Академії в Братиславі в 1939 році. У 1949 році одержав ступінь доктора політичної економії в Українській Високій Економічній Школі в Мюнхені, а студії політичних наук в Нотр Дейм університеті в Америці покінчив докторатом філософії з ділянки міжнародних взаємовідносин.

Сьогодні проф. д-р П. Стерчо є членом багатьох американських, наукових та професійних інституцій, а зокрема він є членом Американської Академії Політичних та Суспільних Наук. Він є почесним членом ПІ СІҐМА АЛА (ще від 1954 року) та БЕТА ҐАММА СІҐМА від 1970 р. Великим признанням для проф. д-ра П. Стерча була присвята градуантів Ст. Вінцент коледжу в 1961 р. йому як найкращому професорові своєї ґрадуаційної книжки.

Професор д-р Петро Стерчо — автор 520 сторінкової, монументальної праці з часів будівництва нашої держави — Карпатської України англійською мовою п.н. „Дипломатія подвійної моралі", що вийшла друком заходами Карпатського Дослідного Центру в 1971 р. Він є теж — автор 300-сторінкової книжки українською мовою п. н. „Карпато-Українська Держава", що появилася в 1965 році в НТШ в Канаді — накладом Братства Карпатських Січовиків. Окремими виданнями появилася його розвідки: „Урядова координація операцій мадярських і польських терористів у Карпатській Україні в 1938-1939 рр." у В-ві „Америка" в 1971 р. та „Словацько-українські взаємини в 1938-39 рр." у В-ві „Сучасности" в 1965 р. Він — автор біля двох десяток наукових статтей у різних часописах.

Професор д-р Петро Стерчо належить до чільних діячів у нашому науковому, професійному та суспільно-громадському житті. Він є дійсним членом НТШ, в якому він є членом Головної Ради і заступником генерального секретаря, як також заступником голови НТШ у Америці. Проф. д-р П. Стерчо бере активну участь у підготові відзначення Сторіччя НТШ як заступник голови Ювілейного комітету та в ролі голови Імпрезової комісії цього Комітету.

Професор д-р П. Стерчо був основоположником професійної, Українсько-Американської Асоціяції Університетських Професорів, в якій в минулому був головою в роках 1966-1971, а до того часу виконував функції секретаря-скарбника та заступника голови. Зараз він є головою Контрольної комісії УААУП. З рамені УААУП, вже третю з черги каденцію, проф. д-р П. Стерчо входить у склад Екзекутиви УККА, як також виконував функції голови Конференції Центральних Українських Професійних Академічних Товариств у Ню Йорку в рр. 1970-71.

За студентських часів д-р П. Стерчо був головою Української Студентської Громади в Мюнхені та заступником голови Центрального Союзу Українського Студентства. Також він був основоположником ідеолотічного студентського товариства національного солідаризму „Січ" у Мюнхені, а відтак централі споріднених товариств „ЗАРЕВА".

Із приїздом до ЗСА д-р П. Стерчо є активним діячем ОДВУ, а у 1950 р. зорганізував та провадив Стипендійний Фонд ім. О. Ольжича. До цікавих деталів муравлиної, громадської праці д-ра П. Стерча треба зарахувати те, що в часі його побуту в Латроб, Па., він був довголітнім головою Будівельного Комітету Церкви Пречистої Діви Марії, якої будову майже завершено перед його виїздом до Філядельфії, та членом Будівельного Комітету Українського Народного Дому в Деррі, Па., на якого посвячення приїздив ще сл. п. Дмитро Галичин. Нині проф. д-р П. Стерчо є головою Кураторії Видавничо-Стипендійної ім. Кир Сотера Ортинського при СУК „Провидіння", яка уділила ряд стипендій для студентів теології та українознавства, як також матеріяльно підтримує Студії Українознавства на Пенсильванійському університеті, та яка заплянувала та приготовляє ряд цінних видань.

Біографії проф. д-ра П. Стерча подано в чільних біографічних збірниках а саме: „Ґу'з Ґу ін те Іст", „Ґу'з Ґу ін Амерікен Едукейшен", „Амерікен мен оф сайнс", „Діректор оф Інтернейшенел Байоґрафи-Лондон" та інші.

Професор д-р П. Стерчо з цілою своєю родиною: дружиною Іриною та дітьми: Оленкою, Юрчиком та Марусею належить до 153 Відділу УНС, був делегатом на 24-ту та на 25-ту конвенцію УНСоюзу (в 1958 та в 1962 році) та його обрано секретарем цих обох конвенцій.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ТРЕБА ТАК І ДОБРЕ ТАК

У своїй статті „Найгірший роман Винничека" шановний автор В. Давиденко запитує, навіщо ставити такий пам'ятник покійному письменникові? Щоб кожний від нього відсахнувся?

Хочу звернути авторові його ласкаву увагу на те, що не Я. Славутич, але сам Винниченко такий пам'ятник поставив. І добре, що п. Я. Славутич його видобув на денне світло, щоб народ краще пізнав, хто такий В. Винниченко, і то саме на те, щоб від нього відсахнутись. І не тільки від нього, але й від усього того, що з ним зв'язане.

І пощо його ховати й виправдувати?!

Іван Івахів
Лейквуд, Н. Дж.

ЗНАЙДЕНО АНТИЧНІ СТАТУЕТКИ

Експедиція Археологічного інституту АН УССР знайшла в Запорізькій області, розкопуючи багато стародавніх могил, скито-античний виріб — золоту голівку античної богині родючости Деметри, з надзвичайно виразним усміхненим обличчям, триразковим золотим намистом на шиї і високою прикрасою на голові. Знайдено також вироби кімерійців на українській землі, про яких античні письмові джерела згадують з 10-го сторіччя до нашої ери. „Культура і Життя" з 19 жовтня подала, що там „знайдено найдавніші на території України вироби із заліза – металевий кинджал з бронзовим держаком" та ін. В оригіналі сказано з бронзовою „рукояткою" — російське слово.

Розшуки

П. ЦИМБАЛЮК РОМАН ФИЛИПОВИЧ
1915 р. народження в с. Окопи, Тернопільська область, розшукує брат Цимбалюк Василь Ф. Писати на адресу:
Irene Drabyk
1115 Ridge Avenue
Allentown, Pa. 18102

КОРОТКІ ВІСТКИ

ГАРРІ ТРУМАН, ПРЕЗИДЕНТ ЗСА В РОКАХ 1945-1952 відмовлявся був прийняти кандидатуру на віце - президента в 1944 р. і щойно після заяви президента Рузвелта, що його відмова від кандидатури спричинить внутрішню кризу в Демократичній партії, Труман дав свою згоду. Про небажання Трумана кандидувати в 1944 р. поінформувала щойно тепер його дочка у своїх спогадах.

В ЗСА ЗРОСТАЄ АНТИСЕМІТИЗМ — твердить жидівська Антидефамаційна Ліґа Бнай Брит, яка покликала була спеціяльний комітет для дослідження виявів антисемітизму в ЗСА. Зі звідомлення цього комітету виходить, що антисемітизм поширюється серед крайньо правих і крайньо лівих кіл, а почав набирати на силі зі збільшенням совєтської й арабської пропаґанди на терені ЗСА.

БЛИЗЬКА ДО УРЯДУ ГРЕЦЬКА ГАЗЕТА „АКРОПОЛІС" заповіла, що в жовтні наступного року відбудуться в Греції загальні вибори до 120 чи 150-тичленного Дорадчого Комітету, який матиме право критикувати уряд і зголошувати проєкти різних реформ, але не матиме все ще законодатної влади. Від 1964 року править у Греції уряд кол. полковника Ґеорґа Пападопульоса, який розв'язав парлямент, перевів нову конституцію і править декретами.

У НЮЙОРКСЬКУ ФІЛЯРМОНІЮ ЗАЛІЗЛИ злодії й викрали багато музичних інструментів, так що довелося відкласти концерти. Хоча вартість вкрадених труб, тромбонів та ін. інструментів невелика, не цілих 4 000 долярів, трудність становища полягала в тому, що музикантам важко грати на чужих, незвичних інструментах. Злодії зламали залізні шафи.

У ГОНҐ КОНҐУ ПОЯВИВСЯ перший модерний китайсько - англійський словник величиною 1.800 сторінок. Його автор, д-р Лін Ютанґ приготовив був уже раз 12 томів такого словника перед другою світовою війною, але той матеріял був знищений під час бомбардування Шанґаю. Першу спробу видати китайсько - англійський словник зроблено в 1931 році.

В ІТАЛІЇ РОБІТНИЧІ СПІЛКИ ПОГРОЖУЮТЬ ґенеральним страйком у випадку здійснення пляну уряду — значно підвищити платні членам уряду та вищим державним урядовцям. За тим проєктом — голова департаменту в міністерстві, який дотепер отримував 10.000 дол. річної платні, отримуватиме 16.000, а амбасадор — замість 10.500 — 23.000. Робітники обурені, бо уряд поручає їм бути поміркованими і скромними у переговорах про нові колективні договори праці.

У ПІВДЕННІЙ ІРЛЯНДІЇ ЗАСУДИЛИ на пів року в'язниці шефа штабу підпільної Республіканської Армії Сіна МекСтайфена. Він переводив вже 6-тиденну голодівку і заповів ведення її до своєї смерти. В його оборонні відбулися демонстрації.

ОФІЦІЙНО ПОВІДОМЛЕНО У ВАШИНҐТОНІ, що ЗСА втратили на просторах Індокитаю в боротьбі проти агресора 1 809 вояків і старшин, які або пропали безвісти, або ж потрапили до комуністичного полону. Достовірно відомо, що в полоні перебувають у Північному В'єтнамі й Ляосі, де отаборились в деяких районах комуністи, 543 американці. Найбільших втрат у тих операціях зазнало американське летунство: 671 летун пропав безвісти, а в комуністичному полоні знаходиться 271 американський пілот. Ці дані ще не цілком точні.

ЧАСТКОВО СПАРАЛІЗОВАНОГО ҐУБЕРНАТОРА Алабами Джорджа Воллеса можливо будуть лікувати з допомогою „акапунктури" — китайської методи лікування уколами голки, які в певних місцях є цілком безболісними. Лікар пораненого ґубернатора д-р Г. Гучінсон запросив на оглядини хворого президента Іннституту „акупунктури" з Гонґ Конґу, і той оглядав ґуб. Воллеса, але ще не виніс остаточного рішення.

У БЕЛЬҐІЇ НАСТАЛА криза уряду. Прем'єр Ґастон Ейскенс зрікся на тлі хронічного конфлікту між бельґійцями, які вживають фляманську та французьку мови.

ЗСА СКАСУВАЛИ існуючу заборону щодо виїзду літаків і кораблів до Комуністичного Китаю. Причал американських кораблів до китайських портів чи приземлювання літаків на китайські летовища залежить надалі тільки від згоди або відмови уряду в Пекіні. Така американська заборона щодо літаків і кораблів стосується ще Північної Кореї, Північного В'єтнаму і Куби.

ТАРЗАН, Ч. 6848. Тарзан і У ... лі обмірковують підслухану розмову

Чую тебе виразно, Б. К.! Ти маєш повідомлення, що той Тарзан із одним видатним вождем знаходиться в місії до уруруців, щоб дістати докази про нас! Ми вб'ємо їх, не залишивши сліду!

Дивуюся, Б. К., як ти завжди дістаєш інформації, що ними можемо покористуватися! Я сховаю нашу зброю в криївці, щоб вони не мали ніякого доказу проти нас!

Дуже смішно, Тарзане! Він говорить із своїм паном про те, щоб убити нас, а не знає, що ми тут — чуємо його! Він не знає, як легко ти можеш його вбити — одною стрілою!

Але — котрий це шпигун говорить опричникам про нас?